

komitéen, men hans Instruktion lød paa at fremføre dem paany i Udvalget.

I denne Anledning mindede Lord *Cecil* om alle de Forhandlinger, der allerede havde fundet Sted i 3. Udvalg og i et Underudvalg sidste Aar og derefter i Voldgifts- og Sikkerhedskomitéen, hvor man naaede til et Kompromisforslag. Begyndte man nu Diskussionen forfra, var der i Virkeligheden intet Fremskridt sket, og det vilde betyde en alvorlig Fare for at gennemføre Konventionen.

Til denne Udtalelse sluttede *Benes* (Czekoslovakiet) sig, idet han fremhævede, at det finske Forslag var blevet indgaaende drøftet i Voldgifts- og Sikkerhedskomitéen. For at naa et Resultat var man enedes om et Kompromis, hvis de Regeringer, der var gaaet med til dette, nu havde forandret Mening, vilde det være umuligt at opnaa Enighed. Ogsaa *Massigli* (Frankrig) sluttede sig til denne Opfattelse, idet han udtalte, at hvis Regeringerne genoptog de Forslag, der tidligere var forkastet i Udvalget eller Komitéen, vilde man aldrig blive færdig. Selv om Frankrig havde Sympati for meget i de finske Forslag, var man dog besluttet paa at antage Kompromis'et. Endelig udtalte *Guerrero* (Salvador) og *van Eysinga* (Nederlandene) sig i samme Retning, idet sidstnævnte samtidig foreslog nogle mindre Ændringer til den foreliggende Tekst.

Efter Forslag af Lord *Cecil* vedtoges det at udsætte Forhandlingerne til næste Dag, for at de Delegationer, der ønskede at stille Ændringsforslag, kunde indgive saadanne, saaledes at de kunde omdeles inden næste Møde.

Til Artikel 1 stilledes der derefter to Ændringsforslag, begge til 2. Stykke, der fastsætter, at en angrebet Stat, der har modtaget finansiel Støtte, skal forpligte sig til at forelægge Striden til Raadets Mægling, retlig Afgørelse eller Voldgift. Det ene, stillet fra nederlandsk Side, gik ud paa at ombytte Ordet »Mægling«

med »Undersøgelse«, hvilket vilde bringe Bestemmelsen i Overensstemmelse med Pagtens Art. 12. Det andet Forslag stilledes af Sverige og gik ud paa at føje følgende Ord til Art. 1, 2. Stk. »eller enhver anden fredelig Behandling, som Raadet finder egnet«. Begge Forslag tilsigtede at skabe Klarhed om Raadets Beføjelser. Efter at Lord *Cecil* havde foreslaaet helt at udelade Ordet »Mægling« og nøjes med den svenske Tilføjelse, og efter at Udvalgets Formand *Politis* havde gjort Rede for, at denne Tilføjelse synes at maatte tilfredsstille alle Parter, vedtoges Art. 1 med den fra svensk Side foreslaaede Tilføjelse.

Til Art. 2 stilledes der Ændringsforslag fra nederlandsk og finsk Side, der begge gik ud paa, at den i Artiklen omhandlede Støtte kun skulde ydes, hvis Freden ikke paa anden Maade kunde bevares. De tyske, italienske og japanske Delegationer genoptog det ovennævnte Forslag til Art. 2 om, at Raadet kun skulde kunne meddele Parterne, at finansiel Støtte vilde blive ydet den Stat, mod hvilken en af Parterne greb til Krig. De paagældende Stater havde som nævnt ikke sluttet sig til Sikkerhedskomitéens Flertalsindstilling angaaende Art. 2.

Van Eysinga gjorde Rede for det nederlandske Forslag; Hensigten var, at Raadet først, naar det forgæves havde forsøgt med alle til dets Raadighed staaende Midler at bilægge en truende Strid, skulde kunne yde finansiel Støtte. Han haabede, at det med denne Tilføjelse vilde være muligt at vedtage Art. 2 enstemmigt.

Göppert (Tyskland) forklarede Betænelighederne mod at yde finansiel Støtte, før Krig er brudt ud. Ved at yde saadan Støtte, tager Raadet Parti for en af Parterne, og den anden Part vil næppe længere være tilbøjelig til at anerkende Raadets Upartiskhed til fortsat at mægle i Striden. Endvidere er der den Fare, at den Stat, der faar Støtte, vil blive den anden Part overlegen i Rustninger, true